

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6137/06
27.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Радојком Маринковић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА, против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број 112-01-00412/2006-01 од 09.10.2006. године, у предмету распоређивања на радно место, у нејавној седници већа одржаној дана 27.12.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 112-01-00412/2006-01 од 09.10.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље поднета против решења директора Републичког хидрометеоролошког завода број 112-125-27 од 14.08.2006. године, а којим је као државни службеник распоређена на радно место млађи прогностичар које је разврстано у звање млађи саветник, утврђено под редним бројем 18/1 у Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Републичком хидрометеоролошком заводу у Сектору за метеорологију, Одељењу за метеоролошко бдење почев од 03.07.2006. године.

Поднетом тужбом тужиља оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене закона. Наводи да је последње радно место пре доношења решења о распоређивању било радар-прогностичар са звањем саветника, где се сходно члану 38. Закона о државним службеницима са овим звањем раде сложени послови и државни службеник мора да има завршен факултет и најмање 3 године искуства у струци, а које услове је испуњавала. Нарочито указује на одредбу члана 133. Закона о државним службеницима и премештај државних службеника на друга одговарајућа радна места у случају укидања радних места или смањења броја државних службеника Наведеном одредбом прописано је да ако одговарајуће радно место не постоји, државни службеник може уз своју сагласност бити премештен на ниже радно место које одговара његовој стручној спреми, а ако и такво место не постоји службеник остаје нераспоређен. У конкретном случају, наводи да је без сагласност премештена на ниже радно место, односно најниже звање у свом степену образовања за које члан 39. Закона предвиђа да мора имати само завршен факултет и приправнички стаж без радног искуства. Такође сматра да је повређена одредба члана 91. истог закона којим је прописано да је одговарајуће радно место оно чији се послови раде у истом звању као и послови радног места са кога се државни службеник премешта и за које испуњава и остале услове. Наиме, распоређивањем на начин из оспореног решења сматра да је у погледу знања и способности деградирана,

односно кажњена, нарочито имајући у виду да се у радном односу налази од 1992. године, без негативне оцене или повреде радне оцене. Предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган у датом одговору на тужбу остао је у свему при наводима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, разлога оспореног решења, те одговара на тужбу и целокупних списа предмета ове управне ствари, а у смислу члана 39. став 1. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, бр. 46/96), Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Према разлозима оспореног решења жалба није основана јер је првостепени орган донео решење о распоређивању у складу са чланом 140. Закона о државним службеницима и чланом 95. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Републичком хидрометеоролошком заводу. Сагласно члану 35. Закона о државним службеницима и члану 7. Уредбе о разврставању радних места и мерила за опис радних места државних службеника, првостепени орган је правилно одредио звање млађи саветник за радно место под редним бројем 18/1 у складу са новим Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Републичком хидрометеоролошком заводу, те распоредио тужиљу на то радно место налазећи да у свему испуњава услове полазећи од стручне спреме, радног искуства и оспособљености, при чему није спорно да је она до ступања на снагу новог правилника, 02.07.2006. године, била распоређена на радно место радар-прогностичар у истом одељењу у звању саветника. Пошто је новим решењем тужиља пребачена на радно место са којим према

саветника. ценеци наводе жалбе којима жалиља указује на непопуњена радна места за која према стручном и радном искуству испуњава услове, као и активност у синдикату, налази да нису основани јер немају утицаја на утврђивање чињеничног стања и извођење доказа у вези донетог решења о распоређивању тужиље.

Ценећи законитост оспореног решења, Врховни суд Србије налази да тужиља основано тужбом оспорава његову законитост. Овог због тога што се на основу решења првостепеног органа не може утврдити правни основ за распоређивање тужиље. У решењу првостепеног органа за које тужени орган налази да је у свему правилно, такав правни основ није наведен, већ само истиче да је распоређивање извршено према Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Републичком хидрометеоролошком заводу Републике Србије од 31.03.2006. године, којим су организовани послови и систематизована радна места сходно делокругу Завода, а разврстана у звања у складу са Уредбом о разврставању радних места и мерилима за опис радних места државних службеника. Међутим, тужиља у тужби указује да радно место на које је распоређена представља ниже радно место у односу на радно место на које је била раније распоређена, па сматра да њено распоређивање према новом Правилнику није извршено сагласно члану 133. и 134. Закона о државним службеницима. Како у образложењу првостепеног и оспореног решења није наведен правни основ распоређивања тужиље, а оно не произилази ни из доказа достављеним овом суду уз одговор на тужбу, Врховни суд Србије за сада није у могућности да оцени правилност одлуке дате у диспозитиву и правилност распоређивања тужиље у конкретном случају у односу на одредбе Закона о државним службеницима.

Са напред изнетог, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Врховни суд Србије је на основу члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде. У поновном поступку, а сагласно одредби члана 61. Закона о управним споровима тужени орган је дужан до поступи по примедбама суда из ове пресуде, тако што ће одлуку о основаности навода жалбе односно законитости решења првостепеног органа донети на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања уз правилну примену материјално-правног прописа на који се позвао приликом распоређивања тужиље.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 27. децембра 2007. године, бр. У. 6137/06

Записничар, Председник већа - судија,

Радојка Маринковић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СК